

Ο ΕΚΑΤΟ- ΝΤΑΧΡΟ- ΝΟΣ

Η συνέχεια του
διεθνούς best seller
Ο ΕΚΑΤΟΝΤΑΧΡΟΝΟΣ
ΠΟΥ ΠΗΔΕΕ ΑΠΟ
ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΚΑΙ
ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ

ΠΟΥ

ΑΝΕΒΗΚΕ ΣΤΟ ΑΕΡΟ- ΣΤΑΤΟ ΚΑΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ

ΓΙΟΥΝΑΣ
ΓΙΟΥΝΑΣΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο εκατοντάχρονος που ανέβηκε στο αερόστατο και εξαφανίστηκε**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Hundraettåringen som tänkte att han tänkte för mycket

Από τις Εκδόσεις Piratförlaget, Στοκχόλμη 2018

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jonas Jonasson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ξενοφών Παγκαλιάς

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jonathan Pelham

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Jonas Jonasson, 2018

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2019, 12.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3165-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3166-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατ'οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΓΙΟΥΝΑΣ ΓΙΟΥΝΑΣΟΝ

Ο ΕΚΑΤΟ-
ΝΤΑΧΡΟ-
ΝΙΟΣ

ΠΟΥ
ΑΝΕΒΗΚΕ
ΣΤΟ ΑΕΡΟ-
ΣΤΑΤΟ ΚΑΙ
ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ

Μετάφραση από τα σουηδικά: Ξενοφών Παγκαλιάς

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Είμαι ο Γιούνας Γιούνασον και νιώθω ότι πρέπει να δώσω μια εξήγηση.

Δε θα ακολουθούσε κάποια συνέχεια του βιβλίου *Ο εκατοντάχρονος που πήδηξε από το παράθυρο και εξαφανίστηκε*. Πολλοί ήθελαν κάτι τέτοιο, κυρίως ο ίδιος ο πρωταγωνιστής, ο Άλαν Κάρλσον, που σουλατσάριζε μέσα μου και μου το υπενθύμιζε όταν του έκανε κέφι.

«Κύριε Γιούνασον», έλεγε από το πουθενά ενώ εγώ ήμουν απορροφημένος στις σκέψεις μου. «Δεν έχει αλλάξει ακόμα γνώμη ο κύριος Γιούνασον; Να μην κάνουμε άλλη μία βόλτα προτού γεράσω στ' αλήθεια;»

Δε θα το κάναμε. Είχα πει ήδη ότι ήταν να πω, ίσως για τη χειρότερη εκατονταετία όλων των εποχών. Το σκεπτικό ήταν πως, αν υπενθυμίζαμε ο ένας στον άλλο τα γεγονότα του εικοστού αιώνα, ίσως γινόμασταν καλύτεροι στο να θυμόμαστε και ήμασταν λιγότερο διατεθειμένοι να κάνουμε πάλι τα ίδια λάθη. Πακετάρισα αυτό μου το μήνυμα με θερμή και χιούμορ. Σύντομα το βιβλίο είχε εξαπλωθεί σε όλη την υφήλιο.

Και, που να πάρει ο διάλογος, ο κόσμος δεν έγινε καλύτερος.

Ο χρόνος περνούσε. Ο Άλαν, μέσα μου, σταμάτησε να εμφανίζεται, ενώ η ανθρωπότητα βιάδιζε προς τα εμπρός. Το ένα γε-

γονός μετά το άλλο με πλημμύριζε με την αίσθηση πως ο κόσμος ήταν πιο ατελής από ποτέ. Κι εγώ απλώς κοιτούσα.

Κάπου εκεί γεννήθηκε η ανάγκη να πω πάλι κάτι, με τον δικό μου τρόπο. Ή του Άλαν. Μια μέρα άκουσα τον εαυτό μου να ρωτάει τον Άλαν αν ήταν ακόμα μαζί μου.

«Εδώ είμαι», απάντησε. «Τι έχει στο μυαλό του ο κύριος Γιούναςον έπειτα από τόσο καιρό;»

«Σε χρειάζομαι», είπα.

«Για ποιο πράγμα;»

«Για να διηγηθώ πώς είναι η κατάσταση και, εμμέσως, πώς θα έπρεπε να είναι».

«Για όλα;»

«Σχεδόν για όλα».

«Ο κύριος Γιούναςον καταλαβαίνει πως αυτό δε βοηθάει. Έτσι δεν είναι;»

«Ναι, το καταλαβαίνω».

«Ωραία. Είμαι μέσα», αποκρίθηκε ο εκατοντάχρονος.

Ναι, και κάτι ακόμα. Τούτο είναι ένα μυθιστόρημα για το παρόν και το πρόσφατο παρελθόν. Αναφέρω στην υπόθεση μια σειρά πολιτικών ηγετών κι άλλα πρόσωπα του άμεσου περιβάλλοντός τους. Οι περισσότεροι αναφέρονται με τα πραγματικά τους ονόματα. Στους άλλους τη χάρισα.

Επειδή οι ηγέτες κοιτάζουν γενικά τον κόσμο αφ' υψηλού αντί το αντίθετο, είναι εύλογο να τους κάνω και λίγη πλάκα. Σε όλους αυτούς θέλω να πω: Συγγνώμη. Και: Αποδεχτείτε το. Θα μορπούσε να είναι και χειρότερα. Επίσης: Κι αν είναι έτσι;

ΓΙΟΥΝΑΣ ΓΙΟΥΝΑΣΟΝ

ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ

Η πολυτελής ζωή σ' ένα παραδεισένιο νησί θα έπρεπε να ικανοποιεί οποιονδήποτε. Αλλά ο Άλαν Κάρλσον ποτέ δεν ήταν οποιοςδήποτε, ενώ ούτε καν του περνούσε από το μυαλό να γίνει τέτοιος στα εκατόν ένα του χρόνια.

Για κάποιο χρονικό διάστημα ήταν ικανοποιητικό να κάθεσαι ακίνητος κάτω από μια ομπρέλα για τον ήλιο και, κατόπιν παραγγελίας, να του σερβίρουν ποτά διαφόρων χρωμάτων. Ιδιαίτερα όταν ο καλύτερος και μοναδικός του φίλος, ο αδιόρθωτος μικροκλέφτης Γιούλιους Γιούνσον, καθόταν δίπλα του.

Αλλά έπειτα από μικρό χρονικό διάστημα, ο γερο-Γιούλιους και ο κατά πολύ μεγαλύτερος Άλαν είχαν βαρεθεί να μην κάνουν τίποτε άλλο πέρα από το να απολαμβάνουν τα εκατομμύρια που είχαν φέρει μέσα σε μια βαλίτσα από τη Σουηδία.

Όχι, βέβαια, πως υπήρχε κάποιο πρόβλημα με τις απολαύσεις. Ήταν απλώς τόσο μονότονο. Ο Γιούλιους προσπάθησε να νοικιάσει ένα γιοτ εκατόν πενήντα ποδών με το απαραίτητο προσωπικό, ώστε αυτός και ο Άλαν να μπορούν να κάθονται στο κατάστρωμα κρατώντας από ένα καλάμι ψαρέματος. Θα ήταν ένα ευχάριστο διάλειμμα αν απολάμβαναν το ψάρεμα. Ή αν τους άρεσε να τρώνε ψάρια. Στις βόλτες με το γιοτ, οι φίλοι έκαναν στο κατάστρωμα ό,τι και στην παραλία. Δηλαδή, τίποτα.

Ο Άλαν, με τη σειρά του, φρόντισε να έρθει αεροπορικάς

από τις ΗΠΑ ο Χάρι Μπελαφόντε, για να τραγουδήσει τρία τραγούδια στα γενέθλια του Γιούλιους – καθώς το χρήμα ήταν πολύ και οι ασχολίες λίγες. Ο Χάρι παρέμεινε στο δείπνο παρόλο που δεν πληρώθηκε επιπλέον γι' αυτό. Γενικά, όμως, ήταν μια βραδιά που ξέφευγε από τα συνηθισμένα.

Ο Άλαν αιτιολόγησε την επιλογή του Μπελαφόντε λέγοντας πως ο Γιούλιους είχε αδυναμία στη νέα, μοντέρνα μουσική. Ο Γιούλιους εκτίμησε τη χειρονομία και δεν είπε τίποτα για το γεγονός ότι ο εν λόγω καλλιτέχνης είχε πάψει να είναι νέος από το τέλος του Β΄ Παγκόσμιου πολέμου. Συγκρινόμενος με τον Άλαν, βέβαια, ήταν παιδάκι.

Παρότι η επίσκεψη του παγκοσμίου φήμης τραγουδιστή στο Μπαλί δεν ήταν κάτι περισσότερο από μια χρωματιστή πινελιά σε μια γκριζα ρουτινιαρική μέρα, αυτό θα επηρέαζε τον Άλαν και τον Γιούλιους για μεγάλο χρονικό διάστημα. Όχι για τα τραγούδια του Μπελαφόντε ή για κάτι που είπε. Αλλά γι' αυτό που είχε φέρει μαζί του και με το οποίο ασχολούνταν την ώρα που έτρωγαν πρωινό. Ήταν κάποιου είδους μηχανήμα. Μια μαύρη πλακέτα με ένα μισοφαγωμένο μήλο στη μια πλευρά και μια οθόνη στην άλλη, που άναβε όταν την πίεζε κανείς με το δάχτυλο. Ο Χάρι πίεζε και πίεζε. Και γρούλιζε πότε πότε. Πρωτού χασχογελάσει. Αμέσως μετά γρούλιζε πάλι. Ο Άλαν δεν είχε υπάρξει ποτέ του περίεργος, αλλά υπήρχαν και όρια.

«Βέβαια, δε μου πέφτει λόγος να σκαλίσω τη ζωή του νεαρού κυρίου Μπελαφόντε, αλλά θα τολμήσω να ρωτήσω τι είναι αυτό με το οποίο ασχολείται. Συμβαίνουν πράγματα σ' αυτό... ναι, αυτό το πράγμα;»

Ο Χάρι Μπελαφόντε κατάλαβε πως ο Άλαν δεν είχε δει ποτέ του τάμπλετ και του έδειξε με μεγάλη ευχαρίστηση. Η πλακέτα μπορούσε να δείξει τι συνέβαινε σε όλο τον κόσμο, τι είχε συμβεί ήδη και τι θα συνέβαινε στη συνέχεια. Ανάλογα με το πού πίεζε κανείς, εμφανίζονταν εικόνες και ταινίες όλων των πιθανών ειδών. Και μερικών απίθανων. Αν πίεζε κανείς άλλα

πλήκτρα, ακουγόταν μουσική. Πατώντας άλλα, η πλακέτα άρχιζε να μιλάει. Απ' ό,τι φάνηκε, ήταν θηλυκιά. Η Σίρι.

Μετά το πρωινό και την επίδειξη, ο Μπελαφόντε πήρε τη μικρή του τσάντα, τη μαύρη πλακέτα του και τον εαυτό του κι έφυγε προς το αεροδρόμιο για το ταξίδι της επιστροφής. Ο Άλαν, ο Γιούλιους και ο διευθυντής του ξενοδοχείου τον αποχαιρέτησαν. Δεν είχε προλάβει να απομακρυνθεί το ταξί του τραγουδιστή, και ο Άλαν στράφηκε προς τον διευθυντή και τον παρακάλεσε να του βρει μια μαύρη πλακέτα ακριβώς ίδια με αυτήν του Μπελαφόντε. Το ποικίλο περιεχόμενο είχε διασκεδάσει τον εκατοντάχρονο, κι αυτό δεν ήταν κάτι που θα μπορούσε να πει κανείς ότι συνέβαινε συχνά.

Ο διευθυντής είχε επιστρέψει μόλις από ένα συνέδριο για ξενοδοχειακές επιχειρήσεις στην Τζακάρατα, όπου είχε μάθει πως η κύρια εργασία του προσωπικού των ξενοδοχείων δεν ήταν η προσφορά, αλλά η υπερπροσφορά. Επιπλέον, οι κύριοι Κάρλσον και Γιούνσον ήταν οι καλύτεροι πελάτες στην τουριστική ιστορία του Μπαλί. Δεν ήταν καθόλου παράξενο που, ήδη την επόμενη μέρα, ο διευθυντής είχε έτοιμο ένα τάμπλετ για τον Κάρλσον. Καθώς κι ένα κινητό. Ως μπόνους.

Ο Άλαν δεν ήθελε να φανεί αγνώμων και δεν είπε ότι το κινητό δεν του ήταν καθόλου χρήσιμο, επειδή όλοι οι άνθρωποι στους οποίους ενδεχομένως θα μπορούσε να τηλεφωνήσει είχαν πεθάνει εδώ και περισσότερο από πενήντα χρόνια. Εκτός, φυσικά, από τον Γιούλιους, ο οποίος δεν είχε τηλέφωνο για να απαντήσει. Αν κι αυτό ρυθμιζόταν εύκολα.

«Θα σου δώσω αυτό», είπε ο Άλαν στον φίλο του. «Είναι δώρο από τον διευθυντή, αλλά δεν υπάρχει κανένας άλλος, εκτός από σένα, για να του τηλεφωνήσω, και μέχρι τώρα δεν είχες τηλέφωνο για να απαντήσεις».

Ο Γιούλιους τον ευχαρίστησε για την ευγενική χειρονομία. Και δεν επισήμανε πως ο Άλαν δεν μπορούσε και πάλι να του τηλεφωνήσει, αλλά για τον αντίστροφο λόγο.

«Μόνο μην το χάσεις», πρόσθεσε ο Άλαν. «Παλιότερα ήταν πιο καλά, τότε που τα τηλέφωνα ήταν σταθερά με ένα καλώδιο στον τοίχο και ήξερε κανείς πού να τα βρει».

Η μαύρη πλακέτα έγινε το πιο αγαπημένο περιουσιακό στοιχείο του Άλαν. Εκτός αυτού, η χρήση της ήταν δωρεάν, επειδή ο διευθυντής του ξενοδοχείου είχε δώσει οδηγίες στο προσωπικό του καταστήματος ηλεκτρονικών ειδών στο Ντενπασάρ να κάνουν στο τάμπλετ και στο κινητό όλες τις τελευταίες αναβαθμίσεις. Αυτό, μεταξύ άλλων, σήμαινε πως η κάρτα sim ήταν συνδεδεμένη στο Διαδίκτυο του ξενοδοχείου, κάτι που διπλασίασε τα συνολικά έξοδα τηλεφωνίας, και κανένας δεν καταλάβαινε γιατί.

Ο εκατοντάχρονος έμαθε πώς λειτουργούσε αυτό το παράξενο πράγμα και δεν ξυπνούσε το πρωί αν δεν το έβαζε σε λειτουργία για να δει τι είχε συμβεί την προηγούμενη νύχτα. Τα μικρά και χαριτωμένα νέα απ' όλες τις γωνιές του κόσμου ήταν εκείνα που τον ευχαριστούσαν. Όπως, για παράδειγμα, αυτό με τους εκατό γιατρούς και νοσηλευτές στο Νεπάλ που χτυπούσαν εναλλάξ τις κάρτες παρουσίας στη δουλειά τους, οπότε δε χρειαζόταν να δουλεύει κανένας, ενώ όλοι πληρώνονταν κανονικά. Ή για έναν άντρα στη Ρουμανία ο οποίος φρόντισε να μπουκώσει στη φυλακή για διαφθορά τόσο πολλοί κυβερνητικοί αξιωματούχοι, που γέμισαν όλες οι φυλακές της χώρας. Και η λύση του προβλήματος για τους αξιωματούχους που δεν είχαν συλληφθεί ακόμα ήταν η νομιμοποίηση της διαφθοράς, ώστε να αποφύγουν να χτίσουν καινούργιες φυλακές.

Ο Άλαν και ο Γιούλιους απέκτησαν μια νέα πρωινή συνήθεια. Η παλιά ήθελε τον Άλαν να αρχίζει κάθε πρωί να διαμαρτύρεται για το δυνατό ροχαλητό του φίλου του, το οποίο άκουγε μέσα από τον τοίχο που χώριζε τα δωμάτιά τους. Η νέα συμπεριλάμβανε το ίδιο πράγμα, αλλά είχε προστεθεί η εξήγηση του Άλαν για το τι νεότερο είχε βρει στη μαύρη πλακέτα του από την

προηγούμενη αφήγηση. Στην αρχή άρεσαν στον Γιούλιους αυτά τα μικρά νέα, επειδή, αν μη τι άλλο, εστίαζαν σε κάτι άλλο από το ροχαλητό. Ενθουσιάστηκε αμέσως με τη ρουμανική ιδέα να κάνουν έννομο το παράνομο. Σκέψου πόσο πιο εύκολο θα ήταν να είναι κανείς μικροαπατεώνας σε μια τέτοια κοινωνία.

Αλλά ο Άλαν γρήγορα διέλυσε την αυταπάτη του, επειδή, αν η ασήμαντη κλοπή γινόταν έννομη πράξη, τότε θα σταματούσε να υφίσταται και ο όρος. Ο Γιούλιους, που ήταν έτοιμος να προτείνει να φύγουν από το Μπαλί και να μετακομίσουν στο Βουκουρέστι, έχασε κάθε διάθεση. Η χαρά να είναι κανείς μικροαπατεώνας προερχόταν, φυσικά, κυρίως από το να ξεγελάς κάποιον ως προς κάτι, κάποιον που το άξιζε ή, τουλάχιστον, δε θα υπέφερε και πολύ από αυτό. Αν η εξαπάτηση δεν μπορούσε πλέον να θεωρηθεί ως απάτη, τότε τι απέμενε;

Ο Άλαν τον παρηγόρησε με την πληροφορία πως οι Ρουμάνοι είχαν βγει στους δρόμους και διαμαρτύρονταν για τους πολιτικούς και τους αξιωματούχους. Ο μέσος Ρουμάνος πολίτης δεν ήταν τόσο φιλοσοφημένος όσο εκείνοι που έπαιρναν τις αποφάσεις. Αυτός ή αυτή έκρινε πως εκείνοι που έκλεβαν έπρεπε να μπουκν στη φυλακή ασχέτως τίτλου ή θέσης και ανεξάρτητα από το αν υπήρχαν ή όχι μέρη ώστε να τους κλείσουν μέσα.

Οι πρωινές συζητήσεις στο ξενοδοχείο στο Μπαλί, κατέληγαν όλο και συχνότερα να περιστρέφονται γύρω από το πού στον κόσμο θα μπορούσαν να πάνε ο Άλαν και ο Γιούλιους τώρα που όλα είχαν γίνει τόσο πληκτικά εκεί όπου βρίσκονταν. Όταν η τρέχουσα κύρια είδηση του εν λόγω πρωινού τον ενημέρωσε πως η θερμοκρασία στον Βόρειο Πόλο ήταν είκοσι βαθμούς πιο υψηλή από την κανονική, ο Άλαν αναρωτιόταν αν αυτό θα μπορούσε να είναι μια εναλλακτική λύση.

Ο Γιούλιους έβαλε ψημένα νουντλ στο στόμα του, τα μάζησε και είπε ότι δεν πίστευε πως ο Βόρειος Πόλος ήταν το κατάλληλο μέρος για τον ίδιο και τον Άλαν. Και μάλιστα όχι όταν

οι πάγοι είχαν αρχίσει να λιώνουν. Ο Γιούλιους κρουολογούσε όταν βρέχονταν τα πόδια του. Εκτός αυτού, υπήρχαν και πολιτικές αρκούδες, και το μόνο που ήξερε ο Γιούλιους για τις αρκούδες ήταν ότι ξυπνούν με κακή διάθεση κάθε πρωί από τη γέννησή τους και εξής. Τουλάχιστον, τα φίδια στο Μπαλί ήταν ντροπαλά.

Ο Άλαν είπε ότι ίσως δεν ήταν και τόσο παράξενο που οι πολιτικές αρκούδες αργίευαν όταν έλιωνε ο πάγος κάτω από τα πόδια τους. Αν τα πράγματα χειροτέρευαν περισσότερο, θα μπορούσαν να φύγουν και να πάνε σε στέρεο έδαφος όσο υπήρχε ακόμα χρόνος. Σ' αυτή την περίπτωση, στον Καναδά, επειδή οι ΗΠΑ είχαν πάλι έναν καινούργιο πρόεδρο – μήπως το είχε πει ήδη ο Άλαν αυτό στον Γιούλιους; Κι αυτός ο καινούργιος δεν άφηνε να περάσει τα σύνορα οποιοσδήποτε.

Πράγματι, ο Γιούλιους είχε ακούσει για τον Τραμπ. Έτσι λεγόταν ο πρόεδρος. Η πολιική αρκούδα είναι, βέβαια, λευκή, αλλά κατά βάση ήταν ξένη. Γι' αυτό, δεν έπρεπε να τρέφει και πολλές ελπίδες.

Τα νέα στη μαύρη πλακέτα του Άλαν είχαν την αλλόκοτη συνήθεια να είναι συγχρόνως μεγάλα και μικρά. Δυστυχώς, τα περισσότερα ήταν μεγάλα. Ο Άλαν έψαχνε για τα μικρά και γραφικά, αλλά του έρχονταν δωρεάν και τα μεγάλα. Είναι αδύνατο να διυλίζει κανείς το κουνούπι και να καταπίνει την καμήλα.

Στα πρώτα εκατό χρόνια της ζωής του, ο Άλαν δεν είχε συλλογιστεί ποτέ την ευρύτερη προοπτική της ύπαρξής. Τώρα το καινούργιο παιχνίδι τού έλεγε πως ο κόσμος βρισκόταν σε τρομερή κατάσταση. Και του υπενθύμιζε γιατί ο ίδιος, μια φορά κι έναν καιρό, σωστά είχε επιλέξει να του γυρίσει την πλάτη και να φροντίζει μόνο τον εαυτό του.

Θυμήθηκε τα πρώτα του χρόνια ως παραγιός στο εργοστάσιο δυναμίτιδας στο Φλεν. Εκεί οι μισοί από τους εργάτες είχαν αφιερώσει τον ελεύθερο χρόνο τους στη νοσταλγία μιας κόκκι-

νης επανάστασης, ενώ οι άλλοι μισοί φοβούνταν την απειλή από την Κίνα και την Ιαπωνία. Η αντίληψή τους για τον Κίτρινο Κίνδυνο καλλιεργήθηκε από μυθιστορήματα και φυλλάδες που απεικόνιζαν ένα σενάριο στο οποίο ο κίτρινος κόσμος θα καταβρόχθιζε τον λευκό.

Ο Άλαν δε δραστηριοποιήθηκε σε αποχρώσεις αυτού του είδους και συνέχισε στον ίδιο δρόμο μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, όπου το καφέ ήταν το πιο αποκρουστικό χρώμα απ' όλα τα υπόλοιπα. Αυτό το παρατήρησε τόσο λίγο τότε όσο και την επόμενη φορά που ο κόσμος συνέκλινε γύρω από μια ιδεολογική έκφραση. Αυτή τη φορά ήταν περισσότερο μια λαχτάρα για κάτι παρά η αποφυγή του. Έγινε της μόδας η ειρήνη στον κόσμο, λουλουδάτα λεωφορεία και χασίσι. Οι πάντες αγαπούσαν τους πάντες, εκτός από τον Άλαν, που δεν αγαπούσε κάποιον ή κάτι. Πέρα από τη γάτα του. Όχι πως ήταν πικραμένος, αλλά έτσι ήταν ως άνθρωπος.

Η εποχή της ανθοφόρας ζωής διήρκεσε ως τη στιγμή που η Μάργκαρετ Θάτσερ και ο Ρόναλντ Ρίγκαν ανέλαβαν τα ηνία στα αντίστοιχα βασίλειά τους. Θεώρησαν πως ήταν πιο πρακτικό να αγαπούν τον εαυτό τους και τη δική τους επιτυχία. Αν έπρεπε οπωσδήποτε να υπάρχει κάποιος που δεν ήταν αρεστός, αυτός ήταν ο Ρώσος. Άλλες ουσιαστικές απειλές δεν υπήρχαν, κι όταν ο Ρίγκαν εξουδετέρωσε τον σοβιετικό κομμουνισμό απλώς λέγοντας ότι θα έστελνε πυραύλους από το διάστημα, τα πάντα ήταν καλά και άγια για όλους, εκτός από τη μισή ανθρωπότητα, που δεν έτρωγε κάθε μέρα φαγητό, και μερικές χιλιάδες Άγγλους ανθρωκωρούς, που δεν είχαν κάποιο ορυχείο για να πάνε να δουλέψουν. Το καινούργιο φρόνημα ήταν ότι δεν υπήρχε κανένας λόγος να νοιάζεται κάποιος για τον διπλανό του. Ήταν αρκετό να τον ανέχεται, είτε άντρα είτε γυναίκα. Κι αυτό έκαναν ώσπου ο άνεμος της αλλαγής φύσηξε πάλι.

Λίγο απρόσμενα, ίσως, η ιδεολογία του καφέ χρώματος επέστρεψε έρποντας. Όχι από τη Γερμανία αυτή τη φορά – τουλάχιστον

χιστον, όχι κατά πρώτον λόγο. Ούτε και κατά δεύτερο. Παρ' όλα αυτά, ήταν μέσα σ' έναν αριθμό άλλων χωρών. Οι ΗΠΑ δεν ήταν πρώτες, αλλά έγιναν γρήγορα οι πιο αξιοπρόσεκτες με τον νεοεκλεγέντα πρόεδρο. Ήταν δύσκολο να πει κανείς πόσο καφετής ήταν αυτός στην ψυχή· φαινόταν να αλλάζει χρώμα από τη μια μέρα στην άλλη. Αλλά τώρα δεν έφτανε μόνο να είναι κανείς ο καλύτερος παραγιός, να επισημαίνει εξωτερικές απειλές εναντίον της δυτικής λευκής ζωής που όλοι αξίζουν να ζούμε.

Ο Άλαν ήθελε, φυσικά, να σκέφτεται πως η μαύρη πλακέτα του ήταν ένα εργαλείο διασκέδασης, αλλά δυσκολευόταν να θεωρακίσει τον εαυτό του απέναντι στις ευρύτερες συνάφειες που είχε αρχίσει να διακρίνει. Σκεφτόταν να πετάξει τη μαύρη πλακέτα. Δεν την ακούμπησε μία ολόκληρη μέρα. Κι άλλη μία. Στο τέλος αναγκάστηκε να παραδεχτεί πως ήταν αργά τώρα πια. Ο άνθρωπος που, περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο, δεν ενδιαφερόταν καθόλου για την κατάσταση των πραγμάτων άρχισε να ενδιαφέρεται για την κατάσταση των πραγμάτων.

«Γαμώτο...» ψιθύρισε στον εαυτό του.

«Τι πράγμα;» ρώτησε ο Γιούλιους.

«Τίποτα περισσότερο από αυτό που είπα μόλις».

«Γαμώτο;»

«Ναι».

ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ

Όταν ο Άλαν συμφιλιώθηκε με το νεογέννητο ενδιαφέρον του σχετικά με την κοινωνία γενικότερα, τότε η μαύρη πλακέτα του τον βοήθησε να ανακτήσει το χαμένο έδαφος. Τον καλωσόρισε με το νέο για τον Νορβηγό που είχε μια δική του λίμνη όπου τάιζε τσιρόνια και αβραμίδες με σφαιρίδια γεμάτα καροτίνη. Όταν ύστερα οι λούτσοι έτρωγαν τα τσιρόνια και τις αβραμίδες, αποκτούσαν ροζ ψαχνό, και τότε τα ψάρευε ο Νορβηγός, τα έκοβε σε φιλέτα και τα πουλούσε σαν σολομούς. Είχε ελαχιστοποιήσει το ρίσκο εξάγοντας την απάτη αποκλειστικά στη Ναμίμπια, όπου έμενε, κατά σύμπτωση, ένας συνταξιούχος επιθεωρητής υγείας από το Όσλο. Ο ελεγκτής αυτός σήμανε συναγερμό, έκλεισαν μέσα τον Νορβηγό, και η τιμή του σολομού στη Νοτιοδυτική Αφρική επανήλθε στα κανονικά της επίπεδα.

Έτσι περνούσαν οι μέρες. Η μαύρη πλακέτα έκανε τον Άλαν να απολαμβάνει και πάλι τη ζωή, παρόλο που ο Γιούλιους ήταν ακόμη απογοητευμένος. Είχαν περάσει *μήνες* χωρίς να κάνει κάποια ανέντιμη πράξη. Τα τελευταία χρόνια που έδρασε ως εγκληματίας στη Σουηδία, είχε αφοσιωθεί σε μια ήπιας μορφής εκδοχή εκείνης του νορβηγικού σολομού. Εισήγαγε οπωροκηπευτικά από μακρινές χώρες, άλλαζε τη συσκευασία και τα πουλούσε σαν σουηδικά προϊόντα. Αυτό απέφερε πολύ χρήμα. Το δρο-

σερό κλίμα στον βορρά μαζί με έναν ήλιο που δεν έλεγε να δύσει έκαναν τις ντομάτες και τα αγγούρια να ωριμάζουν αργά και να αναπτύσσουν μια πλούσια γεύση παγκόσμιας κλάσης. Ή, όπως το είχε εκφράσει ο ποιητής του 18ου αιώνα Καρλ Γιούνας Λούβε Άλμκβιστ, «Μόνο η Σουηδία έχει σουηδικά ριβήσια».

Τα ριβήσια δεν ενδιέφεραν τον Γιούλιους, επειδή η ζήτηση ήταν περιορισμένη. Αλλά με τα πράσινα σπαράγγια, τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Όταν περνούσε η άνοιξη και πλησίαζε το πρωτοκαλόκαιρο, ο κόσμος πλήρωνε τέσσερις και πέντε φορές περισσότερο για ένα ματσάκι σπαράγγια, αρκεί να ήταν σουηδικά.

Τα σουηδικά σπαράγγια του Γιούλιους Γιούνσον έρχονταν με πλοία από το Περού. Επί μεγάλο χρονικό διάστημα, οι δουλειές πήγαιναν πολύ καλά. Κάποιοι, όμως, από τους μεσάζοντες του Γιούλιους έγινε πολύ ανυπόμονος και άρχισε να πουλάει σπαράγγια στη Χετόργκετ, την κεντρική αγορά της Στοκχόλμης, τουλάχιστον πέντε εβδομάδες προτού τα προμηθευτεί κανείς στο σουηδικό νησί Γκότλαντ. Αυτό αποτέλεσε αφορμή για διάφορες φήμες περί απάτης, και ξύπνησε ο σουηδικός φορέας ελέγχου τροφίμων. Ξαφνικά άρχισαν επιτόπιοι έλεγχοι σε χρόνο και σε τόπο όπου δεν έπρεπε να γίνονται. Σε μικρό χρονικό διάστημα, ο Γιούλιους έχασε τρεις παρτίδες από το Περού. Κατασχέθηκαν και καταστράφηκαν εν ονόματι του νόμου. Κατόπιν έκλεισαν μέσα τους τρεις μεσάζοντες – σε αντίθεση με τον Γιούλιους. Αυτή είναι η μοίρα των μεσαζόντων στη ζωή.

Παρόλο που το μακρύ χέρι του νόμου δεν έφτασε ως τον εγκέφαλο πίσω από αυτή την ιστορία, ο Γιούλιους έχασε το ενδιαφέρον του. Είχε βαρεθεί που η Σουηδία είχε γίνει τόσο έντιμη, ξεπερνώντας όλα τα όρια. Μήπως είχε πεθάνει ποτέ κανείς από τα σπαράγγια του Περού;

Όχι. Τίμιοι μικροαπατεώνες δεν ασχολούνταν πλέον με τέτοιες δουλειές. Γι' αυτό, αποφάσισε να συνταξιοδοτηθεί. Έκανε λίγη απόσταξη αλκοόλ στο σπίτι του, κυνηγούσε παράνομα

και περιστασιακά άλλες, δανειζόταν ηλεκτρική ενέργεια από τον γείτονα δίχως να του το πει, αλλά τίποτα περισσότερο. Όχι προτού χτυπήσει την πόρτα του σπιτιού του ένας εκατοντάχρονος γέρος. Ο γέρος είπε ότι λεγόταν Άλαν και είχε μαζί του μια κλεμμένη βάλιτσα την οποία άνοιξαν και οι δύο μαζί ύστερα από ένα ευχάριστο δείπνο, το οποίο συνόδεψαν με τσίπουρο. Αποδείχθηκε πως η βάλιτσα ήταν γεμάτη εκατομμύρια.

Έτσι, το ένα πράγμα τούς οδήγησε στο άλλο – και το επόμενο στο μεθεπόμενο. Ο Γιούλιους και ο Άλαν απαλλάχθηκαν απ’ όλα τα επίμονα, ενοχλητικά άτομα που ήθελαν να πάρουν πίσω τα λεφτά τους και κατέληξαν στο Μπαλί, όπου ξόδευαν τα χρήματα με κανονικούς ρυθμούς.

Ο Άλαν παρατηρούσε τον Γιούλιους, που καθόταν με κρεμασμένο το κεφάλι. Προσπαθούσε να ενθαρρύνει τον βαριεστημένο φίλο του, διάβαζε δυνατά από τη μαύρη πλακέτα για διάφορες ανήθικες πράξεις απ’ όλες τις γωνιές του κόσμου. Την Ιταλία, τη Ρουμανία και τη Νορβηγία τις είχαν εξαντλήσει ήδη. Ο Νοτιοαφρικανός Πρόεδρος Ζούμα κατάφερε να καταναλώσει τον χρόνο ενός ολόκληρου πρωινού τους με το χτίσιμο της ιδιωτικής πισίνας και του θεάτρου του με τα χρήματα των φορολογούμενων. Μια Σουηδέζα βασίλισσα του χορού συγκέντρωσε τα φώτα της δημοσιότητας πάνω της αφού στη φορολογική της δήλωση είχε δηλώσει εφτά φορέματα και δεκαοχτώ ζευγάρια παπούτσια ως έξοδα ταξιδιού.

Ο Γιούλιους, όμως, εξακολούθουσε να είναι απογοητευμένος. Έπρεπε να κάνει κάτι προτού τον πιάσει πραγματική κατάρλιψη.

Ο Άλαν, ο οποίος εδώ και εκατό χρόνια δεν είχε ανησυχήσει για τίποτα, δεν ένιωθε καλά που ο φίλος του είχε χάσει τη σπίθα του. Φυσικά, έπρεπε να υπάρχει κάτι που θα τον δραστηριοποιούσε.

Δεν πρόφτασε να εμβαθύνει σ’ αυτές τις σκέψεις, κι έκανε

την εμφάνισή της η σύμπτωση. Αυτό συνέβη ένα βράδυ που ο Άλαν είχε πέσει στο κρεβάτι, ενώ ο Γιούλιους αισθανόταν πως είχε ακόμα κάποια θλίψη στην ψυχή του που έπρεπε να ναρκώσει. Κάθισε στο μπαρ του ξενοδοχείου και παρήγγειλε ένα ποτήρι με το τοπικό ποτό *αράκ*. Το έφτιαχναν από ρύζι και ζαχαροκάλαμο, είχε γεύση που θύμιζε ρούμι και ήταν τόσο δυνατό, που έτρεχαν δάκρυα από τα μάτια του. Ο Γιούλιους είχε μάθει πως ένα ποτήρι θόλωνε τις σκοτούρες και το δεύτερο τις κυνηγούσε και τις απομάκρυνε. Για να είναι ασφαλής, συνήθως έπινε κι ένα τρίτο προτού πάει για ύπνο.

Είχε αδειάσει το πρώτο ποτήρι της βραδιάς και τέλειωνε το δεύτερο όταν διαστάλθηκαν αρκετά οι αισθήσεις του ώστε να προσέξει ότι δεν ήταν μόνος του στο μπαρ. Τρεις καρέκλες πιο πέρα καθόταν ένας μεσόκοπος Ασιάτης. Κι αυτός με ένα *αράκ* στο χέρι.

«Είς υγείαν...» είπε κουρασμένα ο Γιούλιους και σήκωσε το ποτήρι του.

Ο άντρας χαμογέλασε ως απάντηση και μετά άδειασαν και οι δύο τα ποτήρια τους μορφάζοντας.

«Τώρα αρχίζουν και φτιάχνουν τα πράγματα», είπε ο άντρας, που τα μάτια του είχαν γεμίσει δάκρυα, όπως και του Γιούλιους.

«Το πρώτο ή το δεύτερο;» ρώτησε ο Γιούλιους.

«Το δεύτερο», απάντησε ο άντρας.

«Κι εγώ το ίδιο».

Ο Γιούλιους και ο άντρας πλησίασαν ο ένας τον άλλο και παρήγγειλαν καθένας το τρίτο του ποτό από το ίδιο.

Έπιασαν ψιλή κουβέντα για λίγο, και ύστερα ο άντρας συστήθηκε.

«Σίμραν Αριαμπάτ Τσακραμπάρι Γκοπάλντας», είπε. «Χάρηκα!»

Ο Γιούλιους κοίταξε τον άντρα που είχε πει μόλις το όνομά του. Και είχε αρκετό *αράκ* στο σώμα του ώστε να πει αυτό που σκέφτηκε.

«Είναι δυνατόν να λέγεται κανείς έτσι;»

Ναι, πράγματι ήταν. Ιδίως αν είχε ινδική καταγωγή. Ο Σίμραν μαζί με όλα τα υπόλοιπα ονόματά του είχε καταλήξει στην Ινδονησία ύστερα από ένα ατυχές επεισόδιο με την κόρη ενός εντελώς άπονου άντρα.

Ο Γιούλιους έγενεψε καταφατικά. Οι μπαμπάδες για τις κόρες τους μπορούσαν να γίνουν πιο άπονοι από τους περισσότερους ανθρώπους. Αλλά ήταν αυτό λόγος να έχει ένα όνομα που χρειάζοταν ένα ολόκληρο πρωί για να το πει;

Ο άντρας που λεγόταν έτσι όπως λεγόταν έδειξε να έχει μια ρεαλιστική άποψη για τη σημασία της δικής του ταυτότητας. Ή απλώς είχε χιούμορ.

«Και πώς νομίζεις ότι θα έπρεπε να λέγομαι;» ρώτησε.

Στον Γιούλιους άρεσε αυτός ο εξόριστος Ινδός. Αλλά αν ήταν να γίνουν φίλοι, όλη αυτή τη διμοιρία των ονομάτων δεν κολούσε καθόλου. Έπρεπε να αδράξει την ευκαιρία.

«Γκούσταβ Σβένσον», είπε ο Γιούλιους. «Είναι ένα καλό όνομα, κυλάει καλά στη γλώσσα, είναι εύκολο να το θυμάται κανείς».

Ο άντρας είπε ότι δεν είχε ποτέ πρόβλημα να θυμάται το Σίμραν Αριαμπάτ Τσακραμπάρτι Γκοπάλντας, αλλά συμφώνησε ότι το Γκούσταβ Σβένσον ακουγόταν ευχάριστο.

«Σουηδικό, ε;» ρώτησε.

Πράγματι. Ο Γιούλιους έγενεψε πάλι καταφατικά. Πιο σουηδικό δε γινόταν.

Ακριβώς εκεί και τότε άρχισε να επωάζει τη νέα του επιχειρηματική ιδέα.

Ο Γιούλιους Γιούνσον και ο Σίμραν τάδε τα βρήκαν πράγματι μεταξύ τους όταν το τρίτο ποτήρι *αράκ* έπιασε τόπο. Προτού τελειώσει η βραδιά, είχαν αποφασίσει να συναντηθούν πάλι. Στο ίδιο μέρος την ίδια ώρα το επόμενο βράδυ. Επιπρόσθετα, ο Γιού-

λους αποφάσισε πως ο άντρας με το παράξενο όνομα θα λεγόταν Γκούσταβ Σβένσον. Ο Σίμραν Αριαμπάτ Τσακραμπάρι Γκοπάλντας συμφώνησε ότι το όνομα ακουγόταν καλά. Το όνομα που είχε ως τώρα δεν του είχε φέρει και υπερβολική τύχη.

Οι άντρες συνέχισαν με τον ίδιο τρόπο πολλά βράδια στη σειρά. Ο Ινδός είχε συνηθίσει το καινούργιο του όνομα. Του άρεσε.

Είχε κλείσει δωμάτιο στο ξενοδοχείο με το παλιό του όνομα τη μέρα που είχαν συναντηθεί κι έμενε εκεί όσο έκανε σχέδια με τον Γιούλιους για τη μελλοντική τους συνεργασία. Όταν ο διευθυντής του ξενοδοχείου τον ενημέρωσε, με συνεχώς αυξανόμενη ένταση φωνής, ότι ήθελε πληρωμή για τη διαμονή του Ινδού επισκέπτη, ο Γκούσταβ είπε στον Γιούλιους ότι σκόπευε να φύγει οριστικά από το ξενοδοχείο. Δίχως να πληρώσει. Και χωρίς να δώσει εξηγήσεις. Η διεύθυνση του ξενοδοχείου δε θα καταλάβαινε ποτέ πως ο Γκούσταβ δε θα μπορούσε να θεωρηθεί υπεύθυνος για τον λογαριασμό του Σίμραν.

Ο Γιούλιους, όμως, το κατάλαβε. Πότε σκεφτόταν να την κοπανήσει ο Γκούσταβ;

«Κατά προτίμηση, μέσα στο επόμενο τέταρτο».

Ο Γιούλιους το κατάλαβε κι αυτό. Αλλά δεν ήθελε να χάσει τον νέο του φίλο, οπότε του έδωσε το καινούργιο τηλέφωνο που του είχε χαρίσει ο Άλαν.

«Πάρ' το για να μπορώ να έρχομαι σε επαφή μαζί σου. Θα σε καλώ από το δωμάτιο. Εξαφανίσου τώρα. Φύγε από την κουζίνα, εγώ αυτό θα έκανα».

Ο Γκούσταβ ακολούθησε τη συμβουλή του Γιούλιους και την κοπάνησε. Αργότερα το ίδιο βράδυ εμφανίστηκε ο διευθυντής του ξενοδοχείου αφού είχε σπαταλήσει μία ώρα στην καταδίωξη του τώρα εξαφανισμένου Ινδού επισκέπτη.

Ο Γιούλιους και ο Άλαν απολάμβαναν τη δύση του ήλιου καθισμένοι σε αναπαυτικές πολυθρόνες στην παραλία με ανάλο-

γα ποτά στο χέρι. Ο διευθυντής ζήτησε συγγνώμη που ενοχλούσε. Αλλά είχε μια ερώτηση.

«Κύριε Γιούνσον, μήπως είδατε τον επισκέπτη Σίμραν Αριαμπάτ Τσακραμπάρτι Γκοπάλντας; Παρατήρησα ότι κάνατε παρέα το τελευταίο διάστημα».

«Σίμραν τι;» είπε ο Γιούλιους.

Στη συνέχεια, ο Γιούλιους Γιούνσον και ο Γκούσταβ Σβένσον συναντιούνταν σε άλλα μέρη εκτός ξενοδοχείου όταν είχαν να συζητήσουν για επιχειρήσεις. Ο διευθυντής του ξενοδοχείου δεν μπορούσε να κατηγορήσει τον Γιούλιους για τον εξαφανισμένο επισκέπτη, αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζε να έχει αυξημένες υποψίες σε σχέση με τους Σουηδούς κυρίους. Στη δική τους περίπτωση, θα έχανε πολύ περισσότερα λεφτά. Έως τώρα πλήρωναν κανονικά, αλλά ο τρέχων λογαριασμός ήταν μεγαλύτερος απ' ό,τι συνήθως, και φάνταζε ορθό να ενεργήσει με προσοχή.

Οι συναντήσεις του Γιούνσον και του Σβένσον γίνονταν σ' ένα βρομερό μπαρ στο κεντρικό Ντενπασάρ. Αποδείχθηκε πως ο Γκούσταβ ήταν το ίδιο μικροαπατεώνας με τον Γιούλιους. Στο σπίτι του στην Ινδία είχε ζήσει πολύ καλά αρκετά χρόνια νοικιάζοντας αυτοκίνητα, αλλάζοντας τις μηχανές και επιστρέφοντάς τα στα γραφεία ενοικίασης. Συχνά έπαιρνε μήνες στα γραφεία ώσπου να ανακαλύψουν ότι το εν λόγω αυτοκίνητο είχε γίνει επτά χρόνια παλιότερο, κι έως τότε ήταν αδύνατο να πει κανείς ποιος από τις πολλές εκατοντάδες ενοικιαστές ήταν ο ένοχος. Εκτός κι αν ήταν κάποιος από το προσωπικό τους.

Τα ακριβά αυτοκίνητα είχαν γίνει μέρος της ζωής του Γκούσταβ. Παράλληλα είχε ανακαλύψει πως, όσο πιο ακριβό το αυτοκίνητο, τόσο πιο εύκολο το καμάκι στις ωραίες κοπέλες. Αυτή η εξίσωση τον έβαλε σε μεριάδες περισσότερες από μία φορές. Σε τέτοιον βαθμό, μάλιστα, η πιο πρόσφατη, που θεώρησε καλύτερο να παρατήσει την αυτοκινητοβιομηχανία, την κοπέλα

και την Ινδία, επειδή η κοπέλα έμεινε έγκυος. Ο πατέρας της ήταν και μέλος της Βουλής και στρατιωτικός, κι όταν ο Γκούσταβ, για λόγους στρατηγικής, ζήτησε το χέρι της κοπέλας, ο πατέρας της απείλησε ότι θα έστελνε όλη την έβδομη μεραρχία εναντίον του.

«Ήταν ένας ξεροκέφαλος γκρινιάρης», είπε ο Γιούλιους. «Δεν μπορούσε να σκεφτεί το καλό της κόρης του;»

Ο Γκούσταβ συμφώνησε. Ένας παράγοντας που περιέπλεκε τα πράγματα ήταν ότι ο πατέρας ανακάλυψε πως η εξακύλινδρη BMW του είχε γίνει τετρακύλινδρη το διάστημα που αυτός έλειπε σε επαγγελματικό ταξίδι στη Σιγκαπούρη.

«Και κατηγορήσε εσένα;»

«Ναι. Χωρίς αποδείξεις.»

«Ήσουν αθώος;»

«Δεν έχει καμία σχέση αυτό.»

Συμπερασματικά, ο Γκούσταβ Σβένσον είπε πως ένιωθε καλά που ο Σίμρον Αριαμπάτ Τσακραμπάρτι Γκοπάλντας είχε πεθάνει.

«Κρίμα μόνο που δεν κατάφερε να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του προς το ξενοδοχείο. Στην υγεία σου, φίλε μου.»

Μικρό χρονικό διάστημα μετά την ευχάριστη πρώτη συνάντηση στο μπαρ του ξενοδοχείου, ο Γιούλιους Γιούνσον, μαζί με ένα ικανό ποσό από τα χρήματα που εξακολούθουσαν να υπάρχουν στη βαλίτσα και τον νέο συνεργάτη Γκούσταβ Σβένσον, είχε αγοράσει μια φυτεία σπαραγγιού στο βουνό. Ο Γιούλιους διηύθυνε την επιχείρηση, ο Γκούσταβ ήταν επικεφαλής στη φυτεία, και πάμπολλοι φτωχοί Μπαλινέζοι στράβωναν τη μέση τους στα χωράφια.

Με τη βοήθεια παλιών επαφών στη Σουηδία, ο Γιούλιους και ο νέος συνεργάτης του εξήγαγαν τώρα «Τα ντόπια σπαράγγια του Γκούσταβ Σβένσον» σε ματσάκια με διακοσμητι-

κή κιτρινομπλέ κορδέλα. Ο Γιούλιους και ο άντρας που έως πρόσφατα λεγόταν κάτι άλλο δεν ισχυρίζονταν πουθενά ότι τα σπαράγγια ήταν σουηδικά. Το μόνο σουηδικό ήταν η τιμή και το όνομα του Ινδού καλλιεργητή. Σε αντίθεση με το πρότζεκτ του Περού, τούτο εδώ δεν ήταν τόσο παράνομο όσο θα επιθυμούσε ο Γιούλιους, αλλά δεν μπορούσε να τα έχει κι όλα δικά του. Εκτός αυτού, ο ίδιος και ο Γκούσταβ είχαν καταφέρει να καθιερώσουν μια συμπληρωματική, και πιο σκοτεινή, επιχειρηματική δραστηριότητα. Τα σουηδικά σπαράγγια είχαν τόσο καλή φήμη διεθνώς, ώστε η μπαλινέζικη εκδοχή του Γκούσταβ μπορούσε να μεταφερθεί με πλοία στη Σουηδία, να πακεταριστεί σε καινούργιες συσκευασίες και να εξαχθεί σε μια σειρά πολυτελών ξενοδοχείων σε όλο τον κόσμο. Για παράδειγμα, στο Μπαλί. Εκεί υπήρχαν περίφημα ξενοδοχεία διεθνούς φήμης που έπρεπε να λάβουν υπόψη πως αυτό άξιζε και την τελευταία ρουπία ως επιπλέον έξοδο προκειμένου να αποφύγουν να σερβίρουν στους επισκέπτες το νερούλο είδος της περιοχής.

Ο Άλαν ήταν χαρούμενος που ο φίλος του ο Γιούλιους είχε επιστρέψει στην παλιά καλή του φόρμα. Αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα να αρχίσει να τους χαμογελάει και πάλι η ζωή, τόσο στον Γιούλιους όσο και στον εκατοντάχρονο φίλο του, μόνο που η βαλίτσα με τα λεφτά, η οποία δεν άδειαζε ποτέ, είχε αρχίσει να αδειάζει. Τα έσοδα από την καλλιέργεια στο βουνό δεν ήταν ευκαταφρόνητα, αλλά η ζωή στο πολυτελές ξενοδοχείο όπου έμεναν οι φίλοι δεν ήταν και ακριβώς φτηνή. Ακόμα και το εισαγόμενο σπαράγγι από τη Σουηδία στο εστιατόριο του ξενοδοχείου στοίχιζε μια ολόκληρη περιουσία.

Ο Γιούλιους είχε σκεφτεί να μιλήσει στον Άλαν για τη φθίνουσα οικονομική τους κατάσταση. Μόνο που αυτό δεν είχε γίνει ακόμα. Θα γινόταν, όμως, όταν θα έπαιρναν πρωινό. Ο Άλαν είχε μαζί του τη μαύρη πλακέτα, ως συνήθως, και τα ημερήσια

νέα ήταν μια ιστορία για την αδερφική αγάπη. Ο Βορειοκορεάτης ηγέτης Κιμ Γιονγκ Ουν, σύμφωνα με τα γραφόμενα, είχε διατάξει τη δηλητηρίαση του αδερφού του σε κάποιο αεροδρόμιο της Μαλαισίας. Ο Άλαν είπε πως δεν τον εξέπληξε και πολύ αυτό. Ο ίδιος είχε κάποτε παρτίδες με τον πατέρα του Κιμ Γιονγκ Ουν. Και τον παππού του.

«Τόσο ο πατέρας όσο και ο παππούς είχαν σκοπό να με σκοτώσουν», θυμήθηκε. «Τώρα είναι νεκροί και οι δύο, ενώ εγώ είμαι ζωντανός και κάθομαι εδώ. Έτσι είναι η ζωή».

Ο Γιούλιους είχε συνηθίσει τις αναλαμπές του Άλαν από το παρελθόν, οπότε δεν αποτελούσαν έκπληξη γι' αυτόν. Κατά πάσα πιθανότητα είχε ακούσει τη συγκεκριμένη ιστορία και παλιότερα, αλλά την είχε ξεχάσει.

«Έχεις συναντήσει τον πατέρα του Βορειοκορεάτη ηγέτη; Και τον παππού; Τελικά, πόσων ετών είσαι;»

«Εκατό. Σχεδόν εκατόν ενός», απάντησε ο Άλαν. «Αν σου έχει διαφύγει. Κιμ Γιονγκ Ιλ και Κιμ Ιλ Σουνγκ λέγονταν. Ο ένας ήταν απλώς παιδί, αλλά ήταν αρκετά άγριος».

Ο Γιούλιους αντιστάθηκε στον πειρασμό να μάθει περισσότερα. Γι' αυτό, οδήγησε τη συζήτηση προς το θέμα που είχε σκεφτεί να κουβεντιάσει εξ αρχής.

Όπως είχε υπαινιχθεί προηγουμένως, το πρόβλημα ήταν το εξής: η βαλίτσα με τα λεφτά μετατρεπόταν όλο και περισσότερα σε βαλίτσα δίχως λεφτά. Είχαν περάσει δυόμισι μήνες από τότε που είχαν κανονίσει τον λογαριασμό με το ξενοδοχείο. Ο Γιούλιους δεν μπορούσε να φανταστεί πού είχε φτάσει αυτός ο λογαριασμός.

«Μην το κάνεις», πρότεινε ο Άλαν και πήρε μια πιρουνιά από το *νασί γκορένγκ* του, που ήταν ήπια καρυκευμένο.

Ακόμα πιο επείγον ήταν το θέμα με τον ιδιοκτήτη του σκάφους, που είχε επικοινωνήσει και είπε ότι τους είχε μπλοκάρει την πίστωση και θα έκανε το ίδιο με τους κυρίους Κάρλσον και Γιούνσον αν το χρέος δεν είχε ρυθμιστεί μέσα σε μία εβδομάδα.

«Ο ιδιοκτήτης του σκάφους;» ρώτησε ο Άλαν. «Έχουμε νοικιάσει σκάφος;»

«Το πολυτελές γιοτ».

«Α, ναι, ναι. Αυτό λογίζεται ως σκάφος».

Ο Γιούλιους ομολόγησε πως είχε σκεφτεί να κάνει έκπληξη στον Άλαν τη μέρα που θα συμπλήρωνε τα εκατόν ένα, αλλά η οικονομική τους κατάσταση ήταν τέτοια που η γιορτή δεν μπορούσε να κινηθεί στα επίπεδα εκείνης με τον Χάρι Μπελαφόντε.

«Αυτόν, έτσι κι αλλιώς, τον έχουμε συναντήσει», αποκρίθηκε ο Άλαν. «Εξάλλου, εγώ και τα γενέθλιά μου δεν τα πηγαίναμε ποτέ καλά, οπότε μη στεναχωριέσαι».

Ο Γιούλιους, όμως, στεναχωριόταν. Ήθελε να ξέρει ο Άλαν πως είχε εκτιμήσει πολύ την κίνηση με τον Χάρι Μπελαφόντε. Ο Γιούλιους δεν ήταν ούτε κι αυτός τόσο νέος, και ποτέ κανένας, σε όλη του τη ζωή, δεν είχε κάνει κάτι τόσο υπέροχο όσο ο Άλαν εκείνη τη φορά.

«Αν και δεν τραγούδησα εγώ», είπε ο Άλαν.

Ο Γιούλιους συνέχισε και είπε ότι θα έκαναν οπωσδήποτε γιορτή, είχε παραγγείλει ήδη τούρτα από το ζαχαροπλαστείο που είχε καταφέρει να βρει και του είχαν υποσχεθεί να φτιάξουν την τούρτα με πίστωση. Ύστερα τους περίμενε μια βόλτα με αερόστατο πάνω από το όμορφο πράσινο νησί, μαζί με τον χειριστή του αερόστατου και δύο μπουκάλια σαμπάνια.

Ο Άλαν σκέφτηκε ότι το αερόστατο ακουγόταν ευχάριστο. Αλλά ίσως θα μπορούσαν να παραλείψουν την τούρτα αν τα οικονομικά τους δεν ήταν τόσο καλά. Τα εκατόν ένα κεριά θα στοίχιζαν, από μόνα τους, μια περιουσία.

Η οικονομική κατάσταση των φίλων δε θα μπορούσε να εξαρτηθεί από τα εκατόν ένα κεριά της τούρτας, είπε ο Γιούλιους. Είχε σκαλίσει τη βαλίτσα το προηγούμενο βράδυ και είχε κάνει έναν πρόχειρο υπολογισμό για το πόσα χρήματα είχαν απομείνει. Κατόπιν έκανε ακόμα έναν, για το πόσα υπολόγιζε ότι χρω-

στούσαν στο ξενοδοχείο. Όσο για το γιοι, δε χρειαζόταν να κάνει κανέναν υπολογισμό, μιας και είχε την ευγενή καλοσύνη να του πει ο ιδιοκτήτης του το ακριβές ποσό.

«Συνολικά, φοβάμαι πως είμαστε μέσα τουλάχιστον εκατό χιλιάδες δολάρια», είπε ο Γιούλιους.

«Με ή χωρίς τα κεριά;» ρώτησε ο Άλαν.

Επέστρεψε. Ακόμα πιο γέρος. Ακόμα πιο αστείος.

Όλα αρχίζουν με ένα αερόστατο και τρία μπουκάλια σαμπάνια.

Ο Άλαν και ο Γιούλιους είναι έτοιμοι να κάνουν μια βόλτα και να θαυμάσουν τη θέα από ψηλά. Δεν περιμένουν ότι το αερόστατο θα καταλήξει στη θάλασσα κι ότι θα τους περιμαζέψει ένα πλοίο της Βόρειας Κορέας που μεταφέρει έναν χαρτοφύλακα γεμάτο λαθραίο ουράνιο για τα πυρηνικά όπλα του Κιμ Γιονγκ Ουν.

Ο Άλαν και ο Γιούλιους βρίσκονται ξαφνικά στο επίκεντρο μιας διπλωματικής κρίσης όπου εμπλέκονται υψηλά ιστάμενα πρόσωπα, από τον υπουργό Εξωτερικών της Σουηδίας έως την Άνγκελα Μέρκελ και τον Τραμπ. Κι ένα είναι σίγουρο: τα πράγματα θα γίνουν ακόμα χειρότερα...

Ο υπεραιωνόβιος Άλαν και ο κολλητός του φέρνουν τον κόσμο άνω κάτω στη νέα τους περιπέτεια. Και αποδεικνύουν ότι διαθέτουν ακόμη τη σκανταλιάρικη διάθεση και την αστείρευτη ζωντάνια που έκαναν εκατομμύρια αναγνώστες σε όλο τον κόσμο να τους αγαπήσουν.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3165-9

9 786180 131659

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 22297

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ